मथाकरणे मुग्धबोधस्य कविकल्पद्रुमात्प्राक् कृतत्वात् गौरवं १५ सर्गः
न वाच्यं एवमन्यत्राप्यवधेयं आसन्ने आत्मनआसन्ने समी
पदेशे काञ्चनं पीठमादिष्टवान् दिशेःहशसोऽनिमिजुङ् इति
सक् षढोःकःसे काञ्चनस्य विकारइति विकारसंधेति षणः अन
न्तरं कुम्भकर्णोऽल्पमस्मेष्ट स्मितं चकार स्मिङ्स्मिते यद्यपि
स्मितमीषद्धसनं तथापि राजसान्निध्ये स्मितस्याप्यनौचित्यादनु
पलभ्यमानहसनाद्याल्पमित्युक्तं हास्यमात्रेऽपि स्मितमिति केचित्
स्मितोत्पत्तिः कार्य्यवशात्तादृशादरदर्शनात् नमेकाजादिति
दूमनिषेधः अन्तिके रावणसमीपे उपविष्टवान् अर्थात्काञ्चन
पीठे विद्यासागरस्तु अल्पं रावणपीठापेक्षया स्वल्पं काञ्चनपीठ
मुपाविचदित्याह तन्न साधु आधारप्रसङ्गात् शौविशप्रवेशे उप
पूर्व्वआसने ॥ ८ ॥

अवादीन्मां किमित्याक्षोराज्ञा च प्रत्यवादि सः ।
मा ज्ञासीस्त्वं सुखी रामोयदकार्षीत् स रक्षसां ॥ ९ ॥

अवादीदित्यादि। ततउपविश्य तमवादीदुक्तवान् व्रजेत्या ज॰म॰
दिना वृद्धिः किमिति कस्मात् कारणान्मामाक्षः आक्षतवान्
लिपिसिचिक्षश्चेत्यङ् आतोलोपः राज्ञा च स कुम्भकर्णः प्रत्यवादि
प्रत्युक्तः कर्म्मणि लुङ् चिण्भावकर्म्मणोरिति चिण् चिणोलुगिति
तलोपः सुखी त्वं येन रामोरक्षसां यदकार्षीत् तत्त्वं नाज्ञासीः न
ज्ञातवानसि यमरमेति सगिटौ ॥ ९ ॥